bere debet, non fuerit capax illius, reiicietur daghes ſub primam, & ex ־ & daghes, fiet ־, vt dictum eſt in coniugatione פִּעֵל. vt, הִתְפָּאֵר, glorificauit ſe, הִתְבָּרֵךְ benedixit ſibi. Non autem dicendum הִתְבַּרֵךְ הִתְפַּאֵר. & ſic de aliis.

In Benoni (non enim habet hæc coniugatio פָּעֵל) & futuro huius coniugationis, fit ſyncopa ה ſyllabæ הִתְ formatiuæ coniugationis, eadẽ ratiõe qua ſupra in הִפְעִיל diximus.

Infinitiuus ſine literis בְּכֻלָּם, & imperatiuus, ſunt ſimilia præterito. Quare cùm huiuſmodi voces ambiguæ tibi in Bibliis occurrent, ſunt diligenter conſideratis antecedentibus & conſequentibus, pro ſenſus commoditate vertendæ, vel in ſenſum præteriti, vel infinitiui, vel imperatiui.

Hoc futurum (rarò tamen) aliquando ſecundam habet affectam ־. vt, אַל־תִּתְהַדַּר לִפְנֵי־מֶלֶךְ Non oſtentabis te coram rege,

הִתְפַּקְדְתָּ	הִתְפַּקַּדְתָּ
הִתְפַּקְדְתִּי	
הִתְפַּקְדוּ	
הִתְפַּקַּדְתֶּם	הִתְפַּקַּדְתֶּן
הִתְפַּקְדְנוּ	
בֵּינוֹנִי Præſens partic.	
Pluralis.	Singularis.
מִתְפַּקְדִים	מִתְפַּקֵּד
vel	מִתְפַּקֶּדֶת
מִתְפַּקְדָה	מִתְפַּקְדוֹת
מָקוֹר Infinitiuus	
הִתְפַּקֵּד vel	הִתְפַּקֵּד
בְּהִתְפַּקֵּד vel	בְּהִתְפַּקֵּד
כְּהִתְפַּקֵּד vel	כְּהִתְפַּקֵּד
לְהִתְפַּקֵּד vel	לְהִתְפַּקֵּד
מֵהִתְפַּקֵּד vel	מֵהִתְפַּקֵּד
צִוּוּי Imperatiuus	
הִתְפַּקֵּד vel	הִתְפַּקְדִי
הִתְפַּקֵּד	
הִתְפַּקְדוּ	הִתְפַּקְדְנָה
עָתִיד Futurum	
יִתְפַּקֵּד	תִּתְפַּקֵּד
תִּתְפַּקֵּד	תִּתְפַּקְדִי
אֶתְפַּקֵּד	
יִתְפַּקְדוּ	תִּתְפַּקְדְנָה
תִּתְפַּקְדוּ	
נִתְפַּקֵּד	